

Xachis

Nr. 24 • 1970

PIETĪKS,
VECĪT,
NĀC NU MĀŽĀS!

© 74

K. ČIŽIŅA

RĪGAI...

*Kas gadu gaitā redzēts ir un justs!
Gan viesuļi, gan ugunsgrēku liesmas,
Gan krusiņš, gan parasts kāšu krusts,
Gan liekulu, gan labu draugu dziesmas.*

*Kāds sīkstums bij, kāds stiprums vajadzīgs,
Lai celtos mēs ar nenoliektām galvām.
Par to pie krālim zelta mirgā tvīkst
Visdārgākā no Dzimlās zemes balvām.*

Vēl ceļš būs tāls.

*Būs reizēm tas vēl skarbs,
Bet augšup sliesies cilvēks, tilts un māja.
Jel icklausies — skan abos krasos darbs,
Un nevaicā, kas Rīgu dimdināja!*

HARIJS HEISLERS

Vispirms pacelsim glāzes par godu jaunajam pasaules rekordam ilgremontēšanā! Vai toreiz, kad sāka remontēt Rīgas sesto aptieku, kāds varēja iedomāties, ka remonta maratons vaļņagosies ar tādu rezultātu? Pat lielākie optimisti minēja sešus, deviņus vai, labākajā gadījumā, divpadsmit mēnešus. Bet remontētāji pārspēja visrozāinākās cerības — viņi aptieku remontēja trīs gadus! Ar dziļu pārliecību var apgalvot, ka sādu rekordu spēj uzstādīt vienīgi ilgremontēšanas ģēniji.

Novēlēsim Galvenajai aptieku pārvaldei, kā arī Rīgas Remonta un celtniecības pārvaldei nekādā gadījumā neapstāties pie sasniegtā!

Bet tagad izpletisim lietussargus un uzsauksim tostus par godu caurajiem jumiem! Ja saskaitītu visus objektus, kas minēti rūdzinieku sūdzībās, caurie jūmti stabili ienemtu pirmo vietu. Šo augsto stāvokli uz goda pjedestāla caurie jūmti ienem tāpēc, ka jumiki Rīgā ir kļuvuši par izmirstošu profesiju.

Izteiksīm vēlējumu, lai Komunālās saimniecības ministrijas un Rīgas pilsētas Izpildkomitejas pārstāvji pēdējos jumikus Jaungada naktī bagātīgi aplaistītu ar šampanieti. Tad viņi varbūt ilgāk saglabāsies un arī nākamās paaudzes vēl dabūs redzēt kādu šīs profesijas pārstāvi. (Uz caurajiem jumiem liet šampanieti gan nav ieteicams, jo tādā gadījumā augšējo stāvu īrnieki Jauno gadu ievadis ar kārtējās sūdzības rakstīšanu.)

Saucot tostus, nekādā gadījumā nedrīkst aizmirst ilgi nēsājamās kurpes. Šo visai īpatnējo apavu nēsāšana parasti sākas dažas dienas pērc to iegādes, kad atpiest zole, nolūst papēdis vai gadās cita kibeļa, un ilgi nēsājamo kurpju

īpašnieks savu pirkumu stiepj atpakaļ uz veikalu. Tur īpašniekam laipni iesaka kurpes aiznest uz fabriku «1. Maijs». Tā kā kurpju pircējiem brīva laika vienmēr ir vairāk nekā vajag, viņi par unikālo apavu nēsāšanu priecājas no visas sirds.

Gribēdami fabrikas administrācijai izteikt dziļu pateicību, pircēji nolēmuši uz ilgi nēsājamo kurpju zolēm uzrakstīt sirsnīgus vārdus: «Novēlam Jaunajā gadā ne mazāk aizkustinoši rūpēties par pircēju ērtībām!»

Un nu uzsauksim ugunīgu tostus kolhoza «Alauksts» jockdariem, kas izdomājuši jaunu, oriģinālu asprātību. Soruden minētajā kolhozā izcēlās ugunsgrēks. Tūdaļ tika atvests sūknis un slūtenes, bet, tiklīdz dzēsēji kērās pie atvestajiem rīkiem, visi sāka smieties pilnā kaklā. Sūkņi nedarbojās, slūtenes izrādījās cauras, savienojamo uzgaļu vispār nebija... Izzirduši skaļos smieklus, atskrēja kaimiņu kolhoza ugunsdzēsēji, un sarkanais gailis aiz bailēm tūdaļ izlaida garu.

Lai Jaunajā gadā alaukstiešu asprātību ugunīna iemirdzas vēl gaišāk!

Pēdējo tostus kopā ar Rīgas 30. namu pārvaldes darbiniekiem pacelsim uz lidojošo mamutu veselību. Zinātnieki konstatējuši, ka Sarkanarmijas ielas 87. nama fasādes augšējā daļā vietvietām redzami noslēpumaini caurumi un nogāzts apmetums. Kā caurumi radušies, neviens skaidri nezina, jo fasādes bojājumi esot konstatēti jau neatminami senos laikos. Pēc zinātnieku domām tos ar ilknēm izbaksījuši lidojoši mamuti.

No visas sirds vēlam, lai 30. namu pārvaldes darbinieki mamutu izrotāto fasādi arī turpmāk glabā kā savu acuraugu!

Mīlais „Dadzīt”!

Tas nekas, ka dzīvoju Līvānos. Modei es tik un tā sekoju. Zinu, kas ir mini un maksī. Taču tas, ko nesen redzēju «Bērna pasaulē», mani parsteidza.

Kā jau teicu, nesen — precīzāk, pirms Oktobra svētkiem — iebraucu Rīgā un aizgāju uz «Bērna pasauli» nopirkt mēitai ziemas mēteli. Skatos, žēlīgais iētiņ, ielocē priekšā, ielocē sānos, ielocē uz muguras! Ielocē laisna, ielocē greiza, ielocē cikcakaiņveidīga! Vārdu sakot, viss mētelis vienās ielocēs!

Gribētos zināt, vai tādās ieloces tagad ir modē. Un ja nu šim ielocēm ar modi nav nekāda sakara? Tad... Tad atliek tikai pieņemt, ka veikala darbinieki piedāvā pircējiem saburzītas un negludinātas drēbes.

Z. BILDZĀNE,
Līvānos

... Lai tu nesaslīdī, nenakļūtu zem tramvaja, lai tev nenodegtu māja...

God. „Dadzi”!

Pirms pāris gadiem mēs, praulieņieši, uzrakstījām Madonas rajona ATU priekšniekiem sūdzību par pasažiera sliktu apkalpošanu un palūdzām pieturā «Caunes» izbūvēt uzgaidāmās telpas.

Priekšnieki atbildēja, ka, tikko ceļa posms Madona—Rēzekne būšot saremontēts un iztaisnots, viņi parūpēšoties, lai pasažiera apkalpošana būtu uz augsta līmeņa!

Ši atbilde mūs visus ļoti iepriecināja. Domājām, ka «Caunes» beidzot būs uzgaidāmās telpas.

Kad minētais ceļa posms bija saremontēts un iztaisnots, mūs gaidīja liela vilšanās. Pieluru tiešām iekārtoja jaunā, augstākā vietā (uz ceļa uzberuma). Taču, domādami par augsto apkalpošanas līmeni, ATU priekšnieki acīmredzot atkal bija aizmirsuši izbūvēt uzgaidāmās telpas.

M. FREIVALDS,
Praulienas ciemā

GLĀBĒJS

Pusjuci satīku pirtī pašā Jaungada priekšvakarā, galīgi sapīkušu un nomāktu. Vīrs sēdēja uz lāvas un, nokāris galvu, plūkāja pirtsslodu.

— Saules dūrienu, vai, esi dabūjis? — uzlējis Pusjucim uz galvas ķipīti auksta ūdens, es līdzietīgi apjautājos.

— Soreiz lieta daudz nopietnāka! — Pusjucis nokāra galvu vēl zemāk. — Pie manis solījies atnākt ciemos Bimbulis.

— Kas tur ko uztraukties! — paraustīju plecus. — Būtu solījies atnākt Kurmis, tad gan es tevi saprastu! Tas tev nodzers visu māju un tukšās pudeles vēl panems līdzi. Vai, teiksim, Tukšķirbis. Tas katrās viesībās sadauza vismaz vienu servīzi. Bet Bimbulis! Miera vīrs! Ne dzer, ne smēķē, ne bjaustās, turklāt patīkams sarunu biedrs. Viņa zināšanas par kaktusiem ir apbrīnojamas...

Izdzirdis vārdu «kaktuss», Pusjucis iekaucās, it kā viņam kāds būtu iedūris ar sešcollīgu naglu.

— Nepiemini kaktusus! — Pusjucis sāka vaimanāt. — Bimbulis ar saviem kaktusiem mani jau padarījis traku! Tikko viņš atnāk un sāk stāstīt par kaktusiem, viesi lec kājās un aizbēg, bet šis sēž līdz rītam.

— Pakļu, ja gribi, varu tevi no Bimbuļa paglābt, — mēģināju nabadziņu iepriecināt. — Maksāsi konjaku?

— Divus maksāšu! — Pusjucis metās man ap kaklu.

— Nu tad klausies! Ielūdz Jaungadā Pukstiņū!

— To dzejnieku?

— Jā. Bimbulis šausmīgi necieš dzejniekus. Varu galvot, tikko Pukstiņš noskaitīs kādu pantīņu, Bimbulis būs prom kā likts.

... Pusjuci sastāpu kādu nedēļu pēc Jaungada uz ielas. Vīrs izskatījās pārsalis un neizgulējies.

— Vai tiešām mans Pukstiņš nebūtu pievarējis tavu Bimbuli? — pārsteigts jautāju.

— Pievarēt jau pievarēja, — Pusjucis atzinās. — Tikko Pukstiņš sāka lasīt savus brīsmīgos dzejoļus, Bimbulis aplkusa un aizjonoja kā nelebā trenkts.

— Redzi nu, ko es teicu?! Ejam tagad pie tevis uz mājām. Izdzersim konjaciņu, ko tu man solīji izmaksāt!

— Uz mājām nevar! — Pusjucis nodrebējās. — Tur vēl sēž Pukstiņš un lasa savus dzejoļus...

J. JUZEFS

— URRĀI NU BEIDZOT SALAVECIS IR UZMINEJIS, KO MĒS VISVĀIRĀK GAIDĀM!

M. ZVILBULIS

Jaunais tresta pārvaldnieks Āķitis jau no pirmajiem soliem lika nojaust, ka ir īsts virietis. Pārņēmis vadības grožus, viņš tūdaļ saaicināja visus veikalvežus un sacīja trona runu.

— Biedri! — viņš teica. — Mēs kalpojam pircējam no agra rīta līdz vēlam vakaram. Pat laižoties miegā, mēs nedrīkstam aizmirst, ka blakus guļ laudis, kuri cer uz kaut ko lielu un neparastu. Tādēļ mēs pircējiem dosim it visu, ko vien sirds kāro!

Daži skeptiskāk noskanoti veikalveži saviebās. Āķitis tūdaļ to pamānīja.

— Jā, jā! — viņš teica, un viņa balsi ieskanējās metāls. — Mūsu pircējs astoņas stundas kāļ un ēvelē, štāncē un mūrē kriegēli pie kriegēļa. Kad viņš noguris ienāk veikalā, mūsu pienākums ir piedāvāt pircējam to, kā viņam trūkst.

— Putna pienu! — iesaucās veikalvedis Pušbuzuks un steidzīgi noslēpās aiz kolēģa mugurām. Tomēr Āķīša ērgļa skatiens tūdaļ atrada vainīgo.

— Putna pienu? — viņš vērigi nopētīja Pušbuzuku. — Interesanta doma, ļoti interesanta. Kāpēc jūs līdz šim nesat organizējuši šī darba laudim tik nepieciešamā produkta realizāciju?

Pušbuzuks bezpalīdzīgi saskatījās ar kolēģiem un parauzīja plecus.

— Kas to lai zina ... Neviens mums šo pienu neplānoja. Kā mēs varam pārdot to, ko neplāno?

— Tā taču ir drausmīga nolai-

dība! — Āķitis sašuta — Pircējs, mūsu labākais draugs, ienāk veikalā un redz — viss ir, bet putna piena nav. Iespējams, tieši tādēļ rit nestrādās ar piņu atdevi, ražos brāķi un kāds no jums nesāņems uzvalku vai jaunu rakstāmgaldu ...

Veikalveži uzmanīgi klausījās. — No šī brīža, — Āķitis beidzot paziņoja, — mēs revidēsim šādu nenopietnu attieksmi pret pircēju un dosim viņam putna pienu tonnām un pat puslitra pudelēs!

— Nekas, gan pāries! — klausītāji nosprieda, kad trona runa bija galā. Interesanti, kur viņš raus šīs tonnas, ja zinātnieki par putnu slaukšanu vēl pat nesapņo.

Taču Āķitis ar solījumiem mēlāties nemēdza, un veikalveži drīz vien saņēma preču realizācijas plānu. Plāns, starp citu, paredzēja katrā veikalā pārdot vismaz divas trīs tonnas putna piena.

Tirdzniecības veterāni tūdaļ nojauta, no kurienes vējš pūs.

— Putna piens, protams, ir garda manta, — viņi teica jaunajiem kolēģiem, runādami pa tālruni. — Tomēr deficīta prece ir drošāka ...

Neraugoties uz draudzīgo padomu, optimistiski noskaņotie naiduji vienpadsmit mēnešus gaidīja apsolītās putna piena straumes. Nesagaidījuši ne pilītes, viņi mēnesi pirms Jaungada ar lūdzoši izstieptu cepuri sāka kļaiņot ap centrālajām noliktavām.

Beidzot gada pēdējā dienā Āķitis atkal sasauca veikalvežus.

— Dārgie kolēģi! — viņš teica. — Varu paziņot, ka, pretēji pesimistu prognozēm, putna piena realizācija esam guvuši teicamus panākumus. Ir bijuši gadījumi, kad elektropreču veikali nav saņēmuši rupnicu solītos ledusskapjus un to vieta pārdevuši mazgājamo pulveri. Atsevišķās reizēs portfelu vieta uz letēm parādījās tranzistoru radiouztvērēji. Turpreti putna piens allaž ir bijis pietiekamā daudzumā.

Āķīša vārdus veikalveži uzņēma ar skaļām gaviļēm un vētraiņiem aplausiem. Vienīgi Pušbuzuks nedaudz izjauca svētku noskaņu.

— Papirs jau visu pacieš! — viņš atkal sauca. — Bet vai dabā kāds šo putna pienu ir redzējis?

Āķitis bargi paraudzījās apkārt.

— Kurš to teica?

Pušbuzuks negribīgi piecēlās.

— Es ... — viņš atzinās. — Nezinu, kā citi, bet es šo pienu pat nogaršot neesmu dabūjis.

— Tiešām? — Āķitis brīnījās.

— Cik tonnas jums bija ielānotas?

— Desmit, — Pušbuzuks atbildēja.

— Un cik jūs pārdevāt?

Pušbuzuks tikai nokrekskinājās un neatbildēja.

— Vai redzējāt? — Āķitis teica.

— Viņš nav pārdevis nevienu gramu putna piena, bet plānu tomēr izpildīja un pat pārsniedza par diviem, komats, trim procentiem. Varbūt jūs

paskaidrosiet, ka var izpildīt plānu, nepārdodot plāna paredzētas preces?

Pušbuzuks izskatījās bezgala nelaimīgs un apjukis.

— Nobiktavās jau citu mantu arī netrūkst ... — viņš nedroši ierunājās. — Neviens nabaga veikalvedim plāna izpildes labad neatteiks kadu portfelu, cimdus vai citu deficīta mantu ...

Āķitis klausījās un piekritoši mājā ar galvu. Veikalveži uzjautrināti smaidīja. Vienīgi Pušbuzuks bija bezgala nopietns.

— Vai tad visu to var saukt par putna pienu? — viņš vaicāja.

Beidzot veikalvežiem apnika un viņi parauzīja Pušbuzuku aiz svārkjiem.

— Sēsties, draudzin! — viņi terosināja. — Vai tev nav vienlaigi, kādā vārdā nosauc deficīta preci? Galvenais, lai veikala butu labas mantas, lai pildītos plāns un lai pircējs būtu apmierināts.

— Ta jau mēs drīz sāksim pārdot lakstīgalu mēlītes, saules starus un mēness gaismu! — Pušbuzuks tomēr nerimās.

Beidzot arī Āķitim šīs replikas apnika.

— Pietiek, Pušbuzuk! — viņš teica, uzsitis ar plaukstu pa tribiņu.

— Saules starus celofānā mēs atstāsim aiznākamajam gadam. Toties nekamgad sāksim pārdot lakstīgalu mēlītes!

ZANIS EZITIS

— DEGI

V. Aizsāvis

BEZ VĀRDIEM.

D. Brinkis

STARP CITU

Ne bioloģiskajiem izteiciem varadzīte piešķirli un mēli.

Parādīta proporcija, vienā būdina, viens Adams, viena teva, Elles proporcija, viens būdina, viens Adams, ...

Tirdzniecība, domājams, ir ļoti ātri robež grāvis ir grāvis daudzus, bet ražotus ir.

Vēsture atgādina mēli, arī tajā galvenā lomā ir vienmēr tālā labā izpildī, tā.

Cik daudz, nepilnības, kāzējas pāļānu vienotā tēpē, ka videm, plānēm, mēģat, vīst.

Teātris, mēģat, aktr, izku, nāvēstis.

Drāmi nosaka ne tikai lode, vienā jura, bet drāma, arī glūka, vāp, sabiedrība.

C. MELAMEDS

SPURAINAS DOMAS

«Atšķirība no citām brigādēm, kuru priekšgalā bija sievietes, es kā brigadieris skaitījos vīrietis.»

«Apskatot ledus noliktavu, izradījās, ka ledus tiek sasa-
lis.»

«Mācīties man patika, tāpēc dažā klasē mācījos divus gadus.»

«Pēdējā laikā bieži jāstāstos ar abpusēji nepilngadīgām mīlestībām.»

«Man ļoti patīk medības un esmu trīsreiz precējies.»

«Lai arī spēles sākumā mūsu hokejisti guva trīs vārtus, visa spēle beidzās neizšķirti ar rezultātu 2 : 0.»

«Ar labām sekmēm beidzu gan mehanizatoru kursus, gan pretalkoholisko ārstēšanos.»

«Veikals atvērts no 8 līdz 22. Pusdienas laiks bez pārtraukuma.»

«Otrās dienas rītā izrādījās, ka iepriekšējā vakarā esmu bijis stipri ieriebis, par ko biju ļoti pārsteigts, jo nekā neatcerējos.»

Norakstījis A. BRIEDIS

BEZ VĀRDIEM.

I. Melgailis

ZAUDĒJUMU UZSKAITE

Man ir aizdomas, ka dažviet Vecgada vakarā šampanieša pudeļu korķi nepaukšķēs. Pat, ja šampanieti veikalos varēs dabūt. Klusumam vajadzētu valdīt, piemēram, Madonas rajona Patērētāju biedrību savienības citadelē. Un var būt — arī Madonas milicijā. Vismaz tajos kabinetos, līdz kuriem blauri un fraču cēlji nenonāk, kur milicijas vīri cilā biezus aktu vākus un protokolus saiškus, smagus kā dampju švunkratus. Tāpat nav izslēgts, ka bēdīgs prāts būs dažam labam Madonas tiesnesim un Tautas tiesas piesēdētājam. Vārdu sakot, 1971. gada sagaidīšanai domāto šampanieti Madonā diezin vai patērēs. Un, ja vien minētajās iestādēs kādam ienāks prātā noņemties ar zaudējumu uzskaiti, vecais gads var tikt aizvadīts pat itin sērīgā atmosfērā. Un filozofiskās pārdomas.

— Mēs, sprieždami taisnu tiesu, — teiks tiesneši un piesēdētāji, — esam pieļāvuši nopietnas kļūdas. Mēs blēdīgajiem pārdevējiem līdzās citiem sodiem esam piesprieduši arī tādu, kas zināmu laiku nelauj viņiem ieņemt materiāli atbildīgus amatus. Aplam mēs esam darījuši, paši sevi ļaudīm par apsmieklu pataisījuši!...

Milicijā pārskaitīs pastmarku krājumus un šausmināsies:

— Izšķērdēšana! Gandrīz vai par veselu rubli nelietderīgi izlietotas pastmarkas! Un kopā ar pastmarkām pagalam arī aploknes, četrpadsmit lapas baltā papīra un rakstīšanai patērētais laiks!

Ko apcerēt būs arī kooperatoru priekšniekiem.

— Jā, mums, protams, ir šādi tādi zaudējumi, — nopūtsies patērētāju

biedrību savienības priekšsēdis, — grāmatvedības rulljos tie ierakstīti ailē «Iztrūkums». Ierakstīti ar sarkanu tinti. Salasāmi un glīti. Pa gadiem un pa mēnešiem. Lūk, piemēram, pagājušā gada deviņos mēnešos trūka četri tūkstoši četri simti un viens rublis, bet šā gada astoņos mēnešos — par vienu tūkstoši divdesmit pieciem rubļiem vairāk...

Pēc tam uz brīdi iestāsies klusums. Varbūt kāds mēģinās čukstus pierādīt: iztrūkums ir tik liels tāpēc, ka Madonas rajona Patērētāju biedrību savienībā strādā apmēram ducis materiāli atbildīgu darbinieku, kuriem ar tiesas lēmumu šādu amatus ieņemt ir liegts. Bet varbūt kāds tāpat čukstus mēģinās pierādīt pretējo. Proti — iztrūkums ir tik liels tāpēc, ka šādu rūdītu kadru savienībā ir par maz.

— Tomēr nedrīkst aizmirst, ka mums ir arī neplānoti ietaupījumi, — priekšsēdētājs, domājams, sevi mierinās. — Atšķirība no milicijas darbiniekiem mēs nešķiežam pastmarkas, aploknes un laiku vēstulu rakstīšanai. Lai gan viņi centās mūs uz to izprovocēt. Cik reizes sūtīja ziņas, ka fāds un tāds darbinieks nedrīkst strādāt vienā vai otrā amatā, jo vēl nav pagājis tiesas piespriestais soda termiņš! Bet mēs neatbildējām. Mēs klusējām. Un klusēsim! Vārdu sakot, taupīsim uz pastmarku rēķina. Lai dzīvo ekonomija! Lai dzīvo klusēšana!

Ja sauc «Lai dzīvo!», šampaniešu pudeles dažkārt nopaukšķ pašas. Tāpēc ļoti iespējams, ka krietns ducis pudeļu Madonas rajona Patērētāju biedrību savienībā tomēr nopaukšķēs. Klusumā, kas valdīs tekālietu nodaļā un Tautas tiesā, to varēs sevišķi labi dzirdēt.

A. PIKIS

NOTIKUMS KALNOS

Kādas iestādes tūristi ar direktoru priekšgalā devās pārgājiņā kalnos. Ceļā viņus pārsteidza sniega vētra un izmētāja kur kuro. Kad vētra norima, direktors atradās 4000 metru virs jūras līmeņa. 700 metrus zemāk bija aizķēries viņa vietnieks. Vēl 500 metrus zemāk, klintīs patvēries, drebēja kadru daļas vadītājs. Sagādnieks bija ielīdis kādā alā 400 metrus no kalna pakājes, kur pie rācījas dežurēja planu daļas vadītājs.

Tikko laiks bija kļuvis rāmāks, planu daļas vadītājs uztvēra direktora raidītos brīdīšanas signālus un viņam pazinoja:

— Helikopters izlido pēc piecām minūtēm. Kā sapratāt?

— Kas par idiotisku jautājumu?! Man būtu jāparbauda jūsu garīgās spējas, nevis jums manējās! Iegatimējat? Uztveru!

— Es jūs sapratu. Paskaidrojiet sa-

runājoties pa radio pieņemts jautāt: «Kā sapratāt?» Uztveru!

— Ko nozīmē «pieņemts»? Es tādu lēmumu neesmu pieņēmis. Un diezin vai kāds te stāv augstāk par mani?! Uztveru!

— Augstāk par jums var būt tikai kalnu ērgļi. Uztveru!

— Kas tie tādi par putniem? Uztveru!

— Tie ir heli putni. Pārtraucu sakarus.

— Nekādas pārtraukšanas! Pret mani pat daba izturas ar cieņu, tāpēc novietojta kalnos augstāk par visiem! Uztveru.

— Par dabu nestrīdos... Tikai, lūk, ko piebūdišu: jūs, biedri direktor, esat rupjā tēviņš un kritikas apspiedējs! Izbeidzu sakarus!

Direktors bija sanīkots. No 4000 metru augstuma lejup ripoja milzīgi klints blūki...

J. NIKOŠKIS

TĒT, LŪDZU, AUTOGRĀFU!

U. Melgailis

Saika tīnāšanai VECGADĀ VAKARĀ

Kad nu pie galda, Jaungadu gaidot, ir pletiekoši ēst un dzerts, clemīņiem jāpiedāvā kāds oriģinālāks laika kavēklis.

Te palīgā varētu nākt «Dadzis», kas rūpēdamies par jautru un lletderīgu Jaungada sagatīšanu, ir izdomājis dažus uzdevumus un rotaļas. Jāpiezīmē, ka šie uzdevumi un rotaļas sagādās prieku ne tikai Vecgada vakarā, bet vienam otram nesīs svētību arī nākamajā gadā.

Pirmais uzdevums ir samērā vienkārša vizītkartes mikla. Tai jau iepriekš jābūt uzrakstītai uz atsevišķām papīra lapinām, kas izsniedzamas katram vakara dalībniekam.

PETRO MOĻĒ

Kurā viesnīca šīs ārzemnieks diezin vai apmetīsies, ja nākamgad apciemos Rīgu?

Mīklas atrisinātājs jāapbalvo ar vienu tūbiņu brūnās zābaku smēres, kas pašreiz mūsu veikalos ir liels retums.

Pēc tam var uzdot vēl dažus papildjautājumus:

1. Kurā gadu desmitā šo viesnīcu sāka remontēt?
2. Kas šo viesnīcu remontēja?
3. Kad viesnīca būs izremontēta?

Par precīzām atbildēm uz visiem trim jautājumiem var solīt visfantastiskākās balvas — Marsa kanālu projektētāju autogrāfu vai «biteni». Turklāt šīs balvas var solīt bez jebkāda riska, jo tik un tā uz trešo jautājumu nevienam pareizi neatbildēs.

Kad jautrība viesu vidū būs norimusi, vakara vadītājs pazīno, ka Rīgas 69. namu pārvalde saņēmusi no Gorkija ielas 145. nama 41. dzīvokļa iedzīvotājiem Jaungada apsveikumu, bet, nevarēdama to atšifrēt, atsūtījusi uz mūsu Jaungada sarīkojumu kā rotaļu prāta asināšanai.

Tā kā līdzīgu apsveikumu Jaungadā saņem ne tikai 69. namu pārvalde, bet arī citas, uzskatīsim šī apsveikuma atšifrēšanu nevis par niekošanos, bet gan par nopietnu palīdzību namu pārvaldēm.

Apsveikums izskatās tā:

VE	TO	GU	KRĀ	LU	
	DĒNS	SE	SA	ŠI	
DZOT	LŪ	JŪS	GA	NU.	
Ū		E	SA	LA	
SAM	BEI	BOT	KAD	DU	SIET?
			BO	LA	

Teksts atšifrējams, izmantojot šaha zirdziņa gājienus. Teksta atšifrētājam kā piemīpās balvu var pasniegt maziņas epģites, kas Rīgas saimniecības preču veikalos nav dabūjamas, bet par precīzu atbildi uz tekstā uzdoto jautājumu diezgan droši var solīt pat «Rīgas baizāmu».

Pēc šiem prāta vingrinājumiem viesi būs mazliet noguruši, tāpēc ieteicams organizēt kādu rotaļu, kurā varētu krietni izkustēties.

Vispirms vakara dalībnieki jāsadala divās grupās: viena grupa tēlo Jēkabpils autostacijas darbiniekus, otra — turpat blakus autostacijai esošā dzērienu paviljona apmeklētājus. Jāpiezīmē, ka cilvēku autostacijas darbinieku grupā jābūt divreiz vairāk, jo tiem, kas apmeklēja paviljonu, pārvietoties ir nesalīdzināmi grūtāk.

Rotaļas izejas pozīcija varētu būt šāda:

1. Autostacijas darbinieki.
 2. Paviljona apmeklētāji (stāv četrpāpus).
 3. Turp un atpakaļ staigā divi cilvēki, kas tēlo autobusus.
 4. «Brīvās telpas» — krēsli, kuru daudzums atbilst lielākās grupas dalībnieku skaitam. Šajās telpās paredzēts ierīkot alkoholisko dzērienu veikalu.
- Pēc rotaļu vadītāja signāla abu grupu pārstāvji pa vienam sak virzīties uz «brīvajām telpām» — no autostacijas darbinieku grupas, liekot pēdu pie pēdas, no paviljona apmeklētāju grupas — četrpāpus. Jāvīrzs tā, lai nenokļūtu zem «autobusa». Nākošais sāk virzīties tikai tad, kad iepriekšējais jau ir nokļuvis galā.

Kura grupa paspēj aizņemt lielāko daļu krēslu, tā ir uzvarētāja. Ja uzvar «paviljona apmeklētāji», brīvajās telpās ierīko alkoholisko dzērienu veikalu un uzvarētājiem izsniedz pudeli šampanieša, ja uzvar «autostacijas darbinieki» — viņu rīcībā atstāj brīvās telpas un vakara dalībnieki raksta Jēkabpils izpildu komitejai kolektīvu vēstuli ar lūgumu šīs telpas ierādīt autostacijai, jo līdzšinējās jau sen ir par šaurām.

Nākošajā rotaļā visi pārceļas uz Ventspili. Kaut kur malīnā stāv pieci krēsli, kas simbolizē piecus motociklu blakusvāgus. Pie krēsliem stāv viens cilvēks, kas tēlo Ventspils sporta piederumu veikala vadītāju. Pāris soļus no šiem krēsliem rindā stāv cilvēki, kas vēlas blakusvāgus nopirkt. (Visiem rindā stāvētājiem aizsietas acis.) Aiz šiem pircējiem stāv pieci cilvēki, kas grib tos pašus blakusvāgus dabūt bez rindas.

Noteikumi šādi:

Pēdējiem pieciem cilvēkiem — tā, lai rindā stāvētāji tos nenokertu — jāizlāvās caur rindu, no veikala vadītāja jāsanem pa krēslam un jānoliek pie viesību galda. Pēc tam jāizlāvās arī pašam veikala vadītājam. Tie, kas dabūjuši pa krēslam, un tie, kas nokēruši kādu ārpusrindnieku, līdz ar to iegūst arī krēslu, sēžas pie galda un dzer pa glāzei šampanieša. Pārējie skatās.

Tā kā kustību rotaļās visi būs mazliet noguruši, spēļu organizētājs atgriežas pie atjaunības un prāta vingrinājumiem.

Katram izsniedz pa lapinai, uz kuras ir uzziņēts rēbuss:

Tiem, kas rēbusu atrisinājuši, papildus tiek uzdota vizītkartes mikla. Tās atminējums reizē ir arī atbilde uz jautājumu: kur redzams rēbusā minētais uzraksts? Spēļu organizētājs izsniedz šādu vizītkartes miklu:

BAŽĻIMOS

Un ja nu šajā brīdī vēl tiks paskaidrots, ka šis uzraksts (rēbusa atrisinājums) lielāko tiesu parādās pusdienas laikā, jautrība viesu vidū nerimsies ilgi.

Ar to pašu Vecgada vakara uzdevumu un rotaļu programmu tad arī varētu beigt un pēdējā uzdevuma pirmo atrisinātāju apbalvot ar atļauju uzstākt Jaungada pirmo valsī.

Rotaļas un uzdevumus sakārtot palīdzēja
S. ANTONS un G. VĪNEDZIS

UZDEVUMU ATRISINĀJUMI UN KOMENTĀRI.

1. Petro Moļē — Metropolē.
 1. Kurā gadu desmitā šo viesnīcu sāka remontēt?
Atbilde: Pāgājušajā gadu desmitā.
 2. Kas šo viesnīcu remontēja?
Atbilde: Rīgas pilsētas 1. Remonta un celtniecības pārvalde.
 3. Kad viesnīca būs izremontēta?
Atbilde: To pašlaik nevienam nezina.
- II. Atšifrējums pēc šaha zirdziņa gājieniem: «Veselu gadu esam lūguši salabot ūdens krānu. Kad jūs beidzot to salabosiet!»
- III. Rotaļa diezgan precīzi atveido situāciju Jēkabpils autostacijā un tās tuvākajā apkārtnē.
- IV. Apmēram tādā veidā Ventspils sporta piederumu veikala vēšām ir pārdevuši motociklu blakusvāgus.
- V. Rēbusa atrisinājums: «Ednīca slēgta». Bažļimos — Limbatos.

1965. GADĀ: «TĀ NU GAN IR TRAKAI!»

1970. GADĀ: «TĀ NU GAN IR TRAKAI!»

E. Ozoliņš

— ES JAU TEICU: RADI AGRI VAI VELU SAODĪS, KA ESAM NOPIRKUSI MAŠĪNU!

I. Melgailis

Nepatīkšamas

SKECĀS

Darbojas:
PIRMAIS PILSONIS
OTRAIS PILSONIS
OFICIANTS

Restorānā pie pudelēm aprautā galdina sēž Pirmais pilsonis. Pienāk Otrais pilsonis, paņem pudeli, pielej glāzīti un izdzer.

PIRMAIS (nikni): Ko fas nozīmē?

OTRAIS (uzdur desas ripiņu un apēd).

PIRMAIS (vēl niknāk): Ar kādām tiesībām jūs ēdat manu desu?

OTRAIS (ielej vēlreiz un izdzer, uzdur vēl vienu desas ripiņu un apēd).

PIRMAIS (pavisam nikni): Tūlīt es pasaukšu oficiantu un jums būs lielas nepatīkšanas!

OTRAIS (gremodams): Nē, man nekādu nepatīkšanu nebūs. Jums gan būs nepatīkšanas.

PIRMAIS: Man?

OTRAIS: Jā, jā, jums! Pie tam diezgan pamatīgas. Pēc desmit minūtēm jūs aizvedīs milicija.

PIRMAIS: Ko jūs uzdrošināties?! (Draudoši tuvojas Otrajam.) Kas jūs esat?

OTRAIS (lej glāzītē): Es esmu gaišrēģis. (Izdzer.)

PIRMAIS (nicinosi): Gaišrēģis! Katrs nekauna var apgalvot, ka viņš ir gaišrēģis!

OTRAIS: Es varu pierādīt, ka esmu īsts gaišrēģis. Skaties, jums pat nēģi ir!

PIRMAIS: Neuzdrošinieties tos aizskart!

OTRAIS (uzdur nēģi uz dakšinas): Jūs pats visu apēst un izdzer nepaspēsiet, jo pēc desmit, nē, tagad jau pēc deviņām minūtēm jums nāksies iet līdzī milicim.

PIRMAIS: Atkal viņš mal to pašu! Tā, zināt, ir goda aizskaršana! Jums nāksies atbildēt!

OTRAIS: Labi, es jūs tūdaļ pārliecināšu, ka spēju ielūkoties cilvēku likteņos! (Izstiep rokas un sasprindzināti skatās uz Pirmo pilsoni.) Jūs esat ... jūs esat ... žūpa!

PIRMAIS: Meli!

OTRAIS (turpina): Jūs mīlat ... jūs mīlat ... amizēties ar svešām dāmām!

PIRMAIS: Meli! Meli!

OTRAIS (turpina): Jums ir paradums ... jums ir paradums ... palaist nagus!

PIRMAIS: Meli! Meli! Meli!

OTRAIS (atsēžas krēslā un sakrusto kājas): Tātad jūs apgalvojat, ka es meloju.

PIRMAIS: Protams! Tādu melus nekad vēl nebiju dzirdējis!

OTRAIS (dusmīgi): Ir aizskarts mans profesionālais gods! Mēs pārbaudīsim, vai es meloju, vai ne!

PIRMAIS: Interesanti, kā tad to varēs pārbaudīt.

OTRAIS: Ļoti vienkārši. Sastādīsim trīs komisijas ...

PIRMAIS: Jūs jokojat!

OTRAIS (bargi): Man joki nav prātā! Pirmās komisijas priekšsēdētājs būs jūsu darba vietas direktors. Es gaišredzības brīdī noskaidrošu, cik reizes jūs esat ieradies darbā iereibis, cik reizes dzēris darbā laikā, un viņš pārbaudīs, vai mani izteicieni ir patiesi vai nav.

PIRMAIS (ielej glāzītē): Lūdzu, nogaršojiet! Domāju, ka direktoram nebūs laika noņemties ar tādām lietām.

OTRAIS: Gan viņš laiku atradīs! Es direktoram paskaidrošu, ka jūs esat šaubījies par manām gaišrēģa spējām un tāpēc ...

PIRMAIS (izvelk kabatas portfeli, izņem naudaszīmi un iebāž Otrajam kabatā): Direktoru traucēt būtu ļoti netaktiski.

OTRAIS: Labi, lai pirmā komisija paliek. Bet otrā, kas pārbaudīs, vai neesat amizējies ar dāmām, noteikti ir jānodibina. Šīs komisijas priekšgalā būs jūsu laulātā draudzene.

PIRMAIS: Mana sieva slimo ar nerviem.

OTRAIS: Ļoti zēl, tomēr nāksies viņu traucēt.

PIRMAIS (izņem vēl vienu naudaszīmi un iebāž Otrajam kabatā): Taupīsim sievas veselību!

OTRAIS: Lei noteik, es esmu humāns cilvēks. Toties trešā komisija ir absolūti nepieciešama!

PIRMAIS: Nevajag trešo!

OTRAIS: Bet kas tad pārbaudīs, vai jūs netaisāt šādas tādas mahinācijas un nebāžat kabatā uzņēmuma naudiņu? Man liekas, trešās komisijas priekšsēdētājs varētu būt prokurors. Vai jums tā neliekas?

PIRMAIS: Nē, neliekas vis! (Iebāž naudaszīmi Otrajam ka-

batā.) Labāk nerunāsim vairs par tādām garlaicīgām lietām, labāk iedzersim! (Ielej.) Es dzeru uz jūsu gaišrēģa talantu! (Abi iedzer.)

OTRAIS: Pateicos! Tagad atļaujiet atvadīties. Bija ļoti patīkami ar jums parunāties!

PIRMAIS: Man arī bija patīkami.

OTRAIS: Neaizmirstiet, ka jūs gaida nepatīkšanas (paskatās pulksteni) pēc trim minūtēm! (Aiziet.)

PIRMAIS: Skaties, kāds nelietis! Sabojāja visu vakaru ... Oficiant, rēķinu!

OFICIANTS (pasniedz rēķinu): Lūdzu!

PIRMAIS (ieskatās kabatas portfeli): Bet ... bet ... Man vairs nav naudas!

OFICIANTS: Kur tad naudiņa palika?

PIRMAIS: Iedevu vienam blēdim.

OFICIANTS: Ļoti zēl, tādā gadījumā nāksies izsaukt miliciju! (Aiziet.)

PIRMAIS (atkrūt krēslā): Vai, nu gan būs nepatīkšanas!

A. SKALIS

— ES ZAUDĒSU VALODU ...

I. Melgailis

— KO BRĪNĒSI! IT KĀ NEBŪTU SALAVECI REDZĒJISI! ...

E. Rusmanis

— KĀDA TUR LEJĀ BIJA TAVA PĒDEJA VEĻĒSANĀSI!

— IELEKT EJOSĀ TROLEJBUSĀ ...

I. Melgailis

AUKSTI LAIKI, ZIEMA KLĀT...

(RADIOREPORTĀZA)

TEICEJS: — Kā stāsta veci ļaudis, Jaungada naktī lopi runājo. Meitas, piemēram, varējušas uzzināt, vai drīz tiks pie vīra, saimnieki — kāda būs raža, saimnieces — vai brūnājas dos labi daudz piena. Un, ja nedos, tad kāpēc. Tātad, kā saka, ķeramies vēršim pie ragiem...

Atskan nikna baurošana:
— Mū-ū! Bū-ū-ū!... Kāpēc pie ragiem! Mēs no Ogres rajona Tokes kolhoza, mū-ū! Jāķeras pie ausīm un nevis pie ragiem! Vispirms jāpaplucina kolhoza vadītāju ausis un varbūt arī naudas maki. Ar mums aizvadītājā gadā izdarījās, atvainojiet par izteicienu, lopiskil!

Visu vasaru runāja: ziemā būšot silti, būšot labi. Dzīvošot kā banānu bīrīt. Pienāca sals, un no banānu bīrītīm ne bū, ne bē... Daždiem stāvējām salā zem kļavas debess. Turklāt ar tukšu vēderu... Un tad vēl brīnās, ka pienu norāvām... Tas taču nav ūdens, ko var ar ķipīti pasmelt no Daugavas. Dārgās kolēģes, mū! Ir priekšlikums: ja mums tā, mēs šitā... Kolhoza vadītājus uz ragiem!

TEICEJS: — Mēs fikko dzirdējām Tokes brūnaju sarunu. Nododu mikrofonu «Juglas zieda» ganāmpulka pārstāvei...

— Mū-ū un bū-ū! Kolhoza valdes vīri diezin kāpēc govīs uzskata par pelēm. Bet sakiet, vai tie ir kāda līdztība! Un kur paliek taisnība? Skaitās, ka dienā saņemam ap sešas barības vienības. Akmenim tie jābauro, ne tikai mums, tīrasīpu brūnajām! No viena lauka vajadzēja savākt divsimt tonnu skābbarības. Tā vēl ligojās tīrumā, bet brigadieris jau papīros ierakstīja, ka nokopta. Un grāmatveži arī ierakstīja, un visi ierakstīja, tikai neviens nenovāca.

Barība palika uz lauka. Un tagad mums silēs grūž aktu vākus, lai grauzām barības vietā. Bet mēs taču neesam peles! Mū - jā... Pamēģiniet to iestāstīt kolhoza vadītājiem!

TEICEJS: — Šī sarunas daļa mazliet jāpapildina. «Juglas zieda» vadītājiem aizvadītājā gadā šo to iestāstīja gan. Tautas kontroles komiteja viņus pārliecināja, ka ganāmpulka ziemošanas apstākļi stipri jāuzlabo. Iestāstīšanas paņēmieni, kā zināms, mēdz būt visai dažādi. Ir darbinieki, kurus ietekmē jau vārdi vien, bez naudas sodiem un uzrēķiniem. «Juglas zieda» priekšsēdētājs Tihonovskis un zootehniķis Brumels pie šīs kategorijas nepieder. Atmiņas nostiprināšanai abus sodīja ar atvilkumiem no algas...

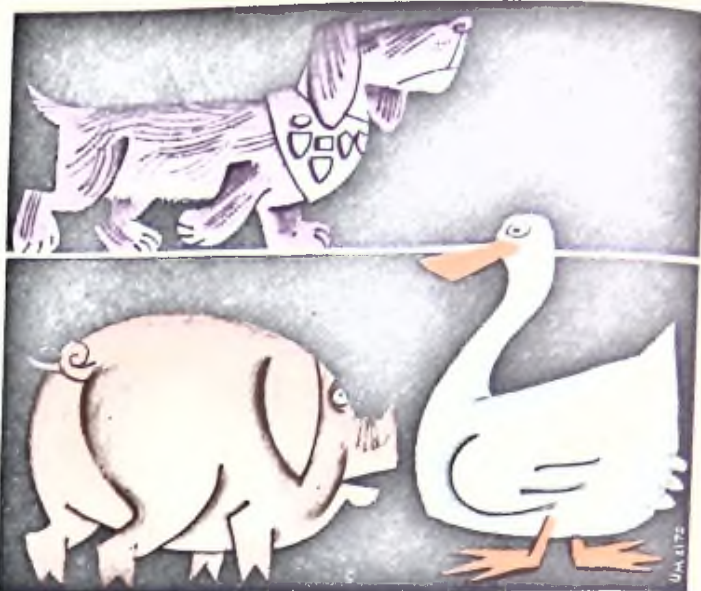
Satraktu mājlopu blējošas balsis:

— Bē-ē! Labi! Mēs esam auni. Labi! Mums ir auna prāts. Bet kāpēc nebalsina kūtiš? Nav viegli ar rokām izpindzelēt? Droši vien. Bet «Lauktehnikā» ir pindzelmašīnas, ar ko balsināt fermas. Tikai šīs mašīnas stāv grāvmalā kā zemē iedzīti sētas mieti.

TEICEJS: — Tas, bez šaubām, neskan glāmojoši Ogres rajona «Lauktehnikai», taču auniem, diemžēl, taisnība. Nodaļas rīcībā tiešām ir fermu balsināmās iekārtas. Un tik tiešām tās neizmanto.

... Kā stāsta veci ļaudis, lopi Jaungada naktī runājo. Meitas, piemēram, varējušas uzzināt, vai drīz tiks pie vīra, bet saimnieki?... Jā, arī saimnieki no šīs runēšanas var daudz ko uzzināt. Piemēram, vai viņus par saimniekošanu slavēs vai nopels...

M. OSIS-OSĪTIS

— KARUĻI — BLEKIS, GALVENAIS, KA TEVI CIENA...

U. Mežavilks

NO SKOLĒNU SACERĒJUMIEM

«Viņš aizveda suni tālu no savas būdiņas un piesēja pie pazīstamiem cilvēkiem.»

«Kultūras pakāpe bija sasniegusi zemu stāvokli.»

«Brāļi Kaudzītes lika nodegt Oliņu istabai, lai tajā laikā samainītu Trinitī ar Lienīti.»

«Visiem pazīstamā Ķeņča lūgšana ir fāsīta kā labs materiāls mūsdienu anti-religiskajam darbam.»

«Lai zaļumballe iznāktu raibāka, Pietuka Krustiņš laiž vajā nacionālu runu, ko neviens nesaprot.»

«Vecais Gaitiņš parādīts kā labsirdīgs nabadzīgo ļaužu pārstāvis, ar labu humora izjūtu, ko Prātnieks izmanto sevīs pēc.»

«Kaspara tēls sākumā rādīts kā cīnītājs, kas neatrod pareizu ceļu, tāpēc beigās tiek nošauts ceļa malā.»

«Annuža redz, ka var iegriezt Oliņietei, tāpēc pasaka patiesību, kurš bērns ir īstais.»

«Drekbergis bija tikpat klibš kā cīti amata meistari fajos laikos.»

Norakstījuši **O. RUTKOVSKIS** un **E. EGLE**

— KO TAS PEĻĒCIS TĀ BUNGĀ PA KRŪTĪM UN ZVĒRĒ!

— APŅEMAS JAUNAJĀ GADĀ SĀKT JAUNU DZĪVI, ĒST TIKAI ZĀLI... KAUT NU IZPILDĪTU...

— NU VAI ZINI, ES ARĪ APŅEMOS: JA VIŅŠ NEPILDĪS — SADOŠU PA SNUKĪ!

E. O. I.

— VAI TU, YECALIS, YĒL ILGI PIŅĒRĒSIES AR TIEM KORĶIEM! PULKSTENIS JAU TŪLIŅ BŪS DIVPADSMIT.

G. Bērziņš

Ko tās durvis trokšņo?

Durvju virināšanas problēma ir pēta acimredzot jau senos laikos. Atcerieties, piemēram, kā bērnībā māte jūs mācīja: «Nedaudi durvis, māja var sabrukt!»

Lai mājām nedraudētu tādas briesmas, atpazīgi ļaudis izgudroja hidrauliskas durvju aizvārus. Taču cilvēce lāgā nepaguva izbaudīt šī jaunuma labumus, jo radās nepārejams bezdibenis, kura vienā pusē palika durvis, bet otrā — hidrauliskās aizvārus. Un, lūk, durvis atkal kļuva nebēdņiņas un trokšņainas.

... Apstājieties kaut vai uz Krišjāna Barona un Kirova ielas stūra. Paklausieties.

— Bum, bum, bum, — dun V. Lāča Valsts bibliotēkas durvis.

— Trah, trah, trah, — atsaucas tuvāko veikalu durvis.

Ieklausieties, kā sten ministriju durvis Smlšu ielā. Pastaigājiet pa Lenina ielu — klausdzona, dunoņa, čikstona sagaida jūs katrā kafējnicā, ateljē un veikalā.

Ir tādi tembri, kuri jums ilgi skanēs ausis. Atveriet veikala «Zinātniskā grāmata» durvis, pārlicinieties!

Visas durvju trokšņu nianšes un nokrāsas nav uzskaitāmas. Tās spīdzina dzirdi ne tikai Rīgā, bet arī Valmierā, Dobelē, Bauskā, Daugavpilī un citās mūsu republikas pilsētās.

Vārdu sakot, draiskules durvis trokšņo, kamēr hidrauliskās aizvārus mie-rīgi gul noliktavās. Un šo gulētāju skaits augtin aug, jo aizvārus ražotāji atšķirībā no sagādniekiem negul.

M. ZAĶE

UZMETUMS ROMĀNAM

Mans paziņa Mazkrūms nolēma uzrakstīt romānu vai vismaz garo stāstu un aizbrauca radošā komandējumā. No brauciena viņš atgriezās rudenī.

— Tas būs kaut kas pavisam īpatnējs, — Mazkrūms stāstīja. — Lapu čaukstoņa, koku čikstēšana un cirvju klauzdzieni saplūdis varenā dabas simfonijā. Uz šīs simfonijas fona sveķiem notriepies koku cirtējs iemilšies mežsarga meitā, bet pamalē, braukājot šurp un turp, dobjū duciņas moderni baļku vedēji...

Iecere nebija slikta, tomēr pamalē duciņšie baļku vedēji man diez kā nepatika. Tiem vajadzētu pa tērauda šiedēm traukties preti gaišajai nākotnei, vedot sev līdzī cirtēju kopā ar daiļo mežsarga meitu. Tādā ainā it labi iederētos arī stacijas perons.

Noklausījies manus padomus, Mazkrūms nopūtās.

— Perons?! — viņš sacīja. — Tātad rakstīt, ka mežsarga meita iemīlas Strencu stacijas priekšniekā Arefijā Trifonovā?

— Kālab gan ne? — paraustīju plecus. — Tu taču nesauksi viņu istajā vārdā.

— Prototips paliek prototips, — Mazkrūms man nepiekrita. — Turklāt Trifonovs jau ir iemilējies.

— Brīnišķīgi! — iesaucos. — Parastais trijstūris plus dzelzceļa specifika!

— Diez vai... Jo Trifonova mīlestība ir gaužām īpatnēja. Pat, ieraudzījis mežsarga meitu, viņš šai daiļavā saskatītu ne tik daudz sievieti, cik perspektīvu...

— Kādu perspektīvu? — nesa-pratu.

— Kā stāvus kļūt bagātam, — Mazkrūms paskaidroja. — Redzi, tiklīdz Trifonovs uzzināja, ka Ukrainas kolhozi grib Strencos ierīkot baļku krautuvi, viņš tūdaļ aprēķināja, ka astoņdesmit kapeikas ir desmit reizes vairāk par astonām. Un, tiklīdz tas viņam kļuva skaidrs, stacijas

priekšnieks iznomāja kolhoziem zemi par astoņdesmit kapeikām kvadrātmetrā, arī līgumu noslēdza par astoņdesmit kapeikām un tikai kvīts pasaknī ierakstīja likumīgo cenu — astoņas kapeikas. Ierakstīja un iebāza kabatā vairāk nekā divus tūkstošus.

— Paklau, tas taču ir brīnišķīgs temats kriminālromānam! — es teicu. — Baļkus stacijas teritorijā droši vien sargā. Tad, lūk, kādu nakti sargs pieiet pie Trifonova loga un ierauga, ka stacijas priekšnieks vilto kvīts un skaita nelietīgi iegūto naudu. No brīnumiem viņam bise izkrit no rokām, atskan sāviens... Sāviens modina stacijas priekšnieka sirdsapziņu. Tas sāk rakņāties sevi, atceras pagātni...

— Nekur viņš nerakņājas... — Mazkrūms sadrūma. — Bez tam cilvēks nevar skatīties pats uz sevi caur logu.

— Tu varbūt gribi apgaivot, ka stacijas priekšnieks bija reizē arī baļku sargs?

— Nē... — Mazkrūms teica. — Kālab gan baļki jāsargā, ja tāpat ir skaidrs, ka neviens tos neņems? Pietiek noslēgt līgumu: tā un tā, baļkus sargās mana vecmāmiņa un stacijas apkopēja. Galu galā, ja seši kolhozi katrs maksā rubli piecdesmit dienā... Parēķini, cik tas ir mēnesi un cik gadā...

— Ahā! — es sāku nojaust. — Kad vecmāmiņa par to uzzina, viņa arī sev pieprasa kādu rubli. Sākas konflikti, ieaucas dzelzceļa pārvalde... Mazkrūms pat neatbildēja.

— Tātad tu gribi teikt, ka tavā romānā nebūs neviena konflikta! — es sašutis teicu. — Pat ar Baltijas dzelzceļa pārvaldi ne?

— Tāpēc jau es arī negribu rakstīt par dzelzceļniekiem, — Mazkrūms beidzot atzinās.

Bet es ar to nesamierinājos. Nedrīkst taču eksistēt bezkonfliktu literatūra!

A. BRĀLĪTIS

SARUNAS

— Tā, dēls, uz ielas nespļaudies!
— Bet tā kā tu, tēt, es vēl nemāku!

— Vai jūsu ceihā ledzeršanas mēģinājumi notiek!

— Nē, ledzeršana notiek tāpat bez mēģinājumiem.

— Kādus papirosus smēķē tavš tēvs!

— Tos pašus, ko es.

— Kurp tu eji!

— Uz pirti.

— Tev taču mājās ir vannai!

— Bet nav bufetes!

A. BRIEDIS
L. SUHANOVSĶIS

— KO GULI, UZ DARBU JĀIETI
— TĻU, JUPISI! BET ES NOSAPŅOJU JAUNU
KALENDĀRU...

J. Melgallis

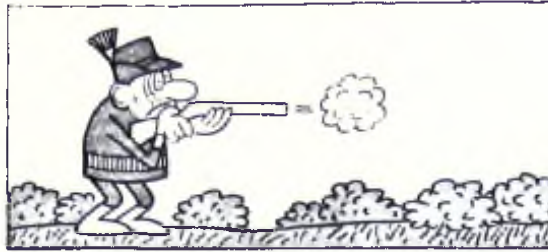

— LŪDZU, NESMAIDIET!

E. Kusmanis

DIKOBRAZ

ČEHU HUMORA UN SATÍRAS ŽURNALS

ZDENEKA
ZÁČEKA s.t.m.
Bez vřídlem.

Apāļie skaitļi

— Paklāu, Ģirtin! — proforgs Uksis mani pakra-
tīja aiz pleca. — Vai zini, kas rīt par dienu?

— Nezinu, — pētoši ielūkojos viņam acīs.
— Ak tu Nezinītīsl Rīt trīsdesmit pirmais decem-
bris — Garažam Ješkam jubileja. Apaļš skaitlis —
būs trīsdesmit pieci gadīni.

— Kādam Ješkam? — apmulsu.
— Tu man te neizliecies, ka Ješku nepazīsti, —
Uksis neapmierināts iesaucās. — Ješka no trešā
biroja. Viņš mums toreiz veselu kastī šampānīša
Izmaksāja un grandiozu Iembastu sarīkoja. Vai
tagad atceries?

Piekrītoši māju ar galvu, kaut gan nekādā Iem-
bastā nebiju piedalījies un par Ješku man bija gau-
žām miļlains priekšstats.

— Tad lūk, — Uksis priecīgi turpināja, — mēs
noIēmām viņu kolektīvi apsveikt un pasniegt
kārtīgu dāvenu.

Es sačamdīju kabatā trīs rubļus un iegrūdu
Uksim saujā.

Tikko biju iedziļinājies darbā, ietrinkšējās tele-
fons.

— Ģirtin, mīļais, — klausulē čivināja resētājas
Oļas maigā balstiņa, — biju atnākusi, bet tevi
nesastapu. Vai tu nebūtu tik labiņš un neatcečētu
pie manis?

— Kas noticis? — vaicāju.
— Redzi, Vijiņa, tāds maigs radījums. Viņa
agrāk strādāja mūsu birojā, atceries, mana drau-
zēnīte.

— Mirusi? ...
— Tu esi trakst! — Oļā sašutusi iesaucās. — Viņa
ir saderinājusies un mēs gribam nopirkt viņai ...

Tālāk neklausījos. Nometu klausuli. Izvilku no
maka kārtējo trijnieku un aizstiepu Oļai.

Kad atgriezos, pie mana galdā jau stāvēja mūsu
arodgrupas sadzīves sektora vadītāja biedrene
Kupliņa. Viņa lūdza mani iemest aci garu garā
sarakstā, tad medainā balsī paskaidroja:

— Redzat, Ģirtin, jūs esat jauns darbinieks, vēl
nezināt mūsu tradīcijas. Lūk, Velta Cepkūciņa
nesen aizgāja no darba pēc pašas vēlēšanās. Mēs

noIēmām viņai kaut ko uzdāvināt. Vai jūs būtu
pret ...

— Nekādā gadījumā, — pasteidzos atbildēt.
— Cik jāmaksā?

— Trīs rublīši. Bet te vēl šis tas pie viena kār-
tojams. Lūk, mūsu cienījamā priekšnieka sievas
mātei apaļi septiņdesmit pieci apritējuši. Kolektīvs
noIēmis ...

— Ļoti patīkami, — nomurmināju.
— Bet Kukainītis ar savu otro sievu Iaimīgi
nodzīvojis jau piecus gadus, — viņa turpināja.

Es sameklēju naudas maku.
— Pagaidiet, nesteidzieties! — Kupliņa mani
apturēja. — Tas vēl nav viss.

Izrādījās, ka Jānis Penkūks nupat beidzis maksāt
alimentus, Arnolds Karstpaurs jau pusgadu nav
bijis atskurbtūvē. Un Ludim Pāunam piedzimis
ārlaulības bērns. Kolektīvs bija noIēmis viņus visus
sirsnīgi apsveikt.

Es iztukšoju maku, izgrīezu kabatas ar oderi uz
āru, sagramstīju visu līdz pēdējai kapeikai un
paliku vēl divus rubļus parādā.

Kādu brīdi pavadiju pārdomās. Tad aizgāju pie
Kupliņas, paņēmu glīti nodrukātu iestādes darbi-
nieku sarakstu un sāku apstaigāt visus pēc kārtas.
Biedri maksāja savus trīs rublīšus nekurnēdami.
Vienīgi proforgs Uksis aizdomīgi pašķielēja.

— Paklāu, — teicu un kraifju viņu aiz pleca.
— Vai tu zini, kas šodien par dienu?

— N—nē, nezinu, — viņš sastostījās un vaicājosi
pavērās manī.

— Šodien trīsdesmit pirmais.
— Nu un tad?

— Līdz jaunajam gadam tikai dažas stundas,
bet man nav trīs kapeiku, ko aizbraukt mājās.

— Nu zini, — proforgs bija sašutis. — Tas taču
nav nekāds svinīgs gadījums!

— Bet es jūsu iestādē šodien strādāju tieši des-
mito dienu ...

— Ā, tā ir cita lieta! — Un viņš iegrūda man
saujā rubli.

MIERMĪLIS STEIGA

Vila acis šķīla zibenus, bet no lūpām vēlās pēr-
kona dārdi. Taču medus mēneša brīnumainais
oreols sargāja Bertas sprogaino galvīnu drošāk
par jebkuru zibēnovedēju.

— Vili, — viņa maigi iedūdojās, — nevajag
dusmoties uz manu tanti. Mūsu apmeklējuma laikā
es uzzināju daudz interesanta: piemēram, cik viņai
akmeņu nierēs, cik peļu pieliekamajā ...

— Toties par akmeni, kas noslogo tāntes sirds-
apziņu, viņa neliekas ne zinis. Padomā, viņas vie-
nīgās māsasmeitas virs izkrīt eksāmenā tai pašā
institutā, kur tante strādā gandrīz vai par galveno
bibliotekāri! ... Vajadzēja bilst tikai vārdu ...

— Kaut ko izspiest no manas tantes nav tik
viegli, kā tu to iedomājies, — Bertīņa nopūtās.

— Radniecisku jūtu trūkumu viņa cenšas kompen-
sēt ar visādu principu pārpilnību. Un tomēr situ-
ācija nav gluži bezcerīga. Jāprot tikai atrast tan-
tei pareizo pieeju!

Tonakt saldi dusēja tikai Vilis savā divāna pusē,
bet Bertīņa domāja, domāja ... un izdomāja.

Nākošās dienas vakarā, kad Vilis bija atgrie-
zies no darba, viņam pretī, noplēsdams jauno
tīlā aizkaru, no palodzes šāvās kaut kas pinkains,
meins un šņācošs. Drīz vien ar slotas palīdzību
izdevās no divāna apakšās dabūt laukā izmīsigi
taudošu kakēnu.

— Ja tu zinātu, cik man bija grūti to izvilkt
no akritumu tvertnes, — jūsmīgi pavēstīja Ber-
tīņa. — Tas taču ir mezonis, istis mezonis!

— Vai nu viņš tūlīt tiks nogādāts atpakaļ, vai
arī ... Vārdu sakot, izvēlies, vai nu šo pinkaino

NAUMS ALTSOLERS

NO 2071. GADA PASTA

SŪTIJUMS

Redzēju Jūs telekomekrānā,
Miegs pagalam ...
Sirds — tā ilgās skumst.
Brauciens šāds varbūt nav Jūsu plānā,
Tomēr lūdzu Jaungadā pie mums!

Adrese ir: galaktika 100.,
Dalīta ar 1000+3.
Zvaigznājā 104. Manā dzimtā
(Līdzās Saulei — atradīstiet drīz).

Planēta šī — trešā (apdzīvotā).
Latvija (ple jūras meklējiet),
Rīga (jaunā šiltra zīme dotaj),
Raīņa divi (durvis nebūs ciet).

ATBILDE

Ielūgums bij klāt jau stundā trešā.
Ļoti žēl, kaut sirdi skumjas skauj.
Mamma man pa galaktikām svešām,
Turklāt nakti,

klaiņot neatļauj.

Aldz. H. HEISLERS

MUĻĶĪGS STRĪDS

Jaungada sagaidīšana pie Paeža sākās ļoti
omulīgi un droši vien būtu beigusies fikpat
jauki, ja pēkšņi nebūtu ieradies Henhūzens.
Vispirms viņš izstāstīja vecu, vulgāru anekdoti,
tad izbrākēja namamātes gatavotos salātus un
beidzot, vienā rīvenā izdzēris trīs alus glāzes
degvīna, sāka piekāsīties namatēvam.

— Dzirdēju, ka tu ražojot tapetes, — vici-
nādams dakšiņu, viņš kašķīgi iesāka.

— Tā iznāk, — Paezis, cik vien iespējams
ļaipni, apstiprināja. — Latvijas Ķemmdziju ražo-
šanas apvienības pirmā filiāle, kur es strādāju,
izgatavo arī tapetes. Bet tu? Raujies tai pašā
«Centībā»? Ražo spilvenus?

— Būtu vara manās rokās ... — Henhūzens
Paezi rupji pārtrauca, — es jūs visus pie sienas
pielīmētu.

— Nāc labāk, mīļais Henhūzenīt, uzdejosim!
— Paeža daiļā kaimiņiene Minna mēģināja glābt
situāciju. Taču Henhūzens uz viņu pat nepaska-
lījās.

— Lēkā vien patil — viņš dusmīgi nopur-
dēja. — Es labāk namatēvam uzdošu mītku.
Saki, lūdzu, mīļais Paezītī, kas tas ir? Taisīts
no papīra, bet nav papīrs. Eņā izskatās zils vai
zaļš, bet, ja patur saulē, kļūst balts. Apzīmēts
ar visvisādiem ornamentiem, bet — pieskaries
ar roku un ornamenti pazūd. Naudu maksā, bet
ir tīrais mēsls ...

— Es jūs palūgšu — nobālis kā palags,
Paezis piecēlās. — Neaizmirstiet, mans bijušais
pazīņa Henhūzen, ka istabā atrodas arī sievie-
tes un bērni!

— Nu un tad? — Henhūzens vēlreiz piepil-
dīja alus glāzi. — Arī sievietēm un bērniem
jāzina, kādas tapetes jūs ražojat ...

Tālāk viņš netika. Pakērusi no divāna spil-
venu, daiļā Minna iesaucās:

— Iesim labāk rotaļā! — Un meta spilvenu
Henhūzenam.

Rezultāts bija negaidīts. Henhūzens nokrita
uz grīdas kā maiss. Dažās sekundēs uz viņa
pieres izauga baismīgs puns. Henhūzens saķēra
galvu un vārgā balsī ievaidējās:

— Būtu es zinājis, ka Paeža mājās ir «Cen-
tības» ražotie spilveni, nekad nebūtu uzšācis šo
muļķīgo strīdu ...

H. ROZENA

J. JUZEFS

Katram ierēdnim, iekams viņš sak strādāt vienā vai otrā ministrijā, derētu iepazīties ar mūsu žurnāla piedāvāto instrukciju «Kā apieties ar ministru». Šajā instrukcijā, starp citu, ir teikts:

«Dariet visu, lai ministrs ticētu, ka viņš tiešām ir ministrijas vadītājs.

Neaizmirstiet, ka ministram jābūtu personīgi atbildīgam par visiem ministrijas lēmumiem.

Nekad nedodiet ministram plašāku informāciju, nekā tas ir nepieciešams, lai viņš pieņemtu vienīgi pareizo lēmumu, citiem vārdiem sakot, lēmumu, ko jūs uzskatāt par vienīgi pareizo.

Labs ministrs ir tāds ministrs, kas vienmēr rīkojas pēc ministrijas vecāko ierēdņu padomiem.

Slihts ministrs ir ministrs, kas rūpīgi pārbauda dokumentus, ko sagatavojuši ministrijas darbinieki.

Bistams ministrs ir ministrs, kas uzskata, ka var realizēt politiku, neievērojot ministrijas darbinieku domas.

Ministrs ir diletants, ministrijas ierēdnis — profesionālis.

Ministri nāk un iet, ministrijas ierēdņi paliek.»

Pateicoties šai instrukcijai, pat iesācēji ļoti ātri atbrīvosies no ilūzijas, ka ierēdņi ir politisko darbinieku kalpi. Šis mīts, ko izplata paši ierēdņi, tik dziļi iesakņojies tautas apziņā, ka vairums angļu uzskata ierēdņus par nesavtīgiem profesionāļiem, kuri tikai izpilda politisko vadītāju pavēles. Patiesībā ierēdņi pārvalda Angliju pēc saviem ieskaņiem, turklāt viņiem pat nav jāatskaitās sabiedrībai. Šis uzdevums jāveic ministriem.

Informācija, ko ministri saņem, iet caur vairākiem filtriem, un ministrs nekad neuzzina, kas tajos ir iestrēdzis. Tāpēc viņš domā, ka var patstāvīgi izšķirties par vienu vai otru lēmumu, un viņam nenāk ne prātā, ka visus piedāvātos variantus ierēdņi jau iepriekš ir rūpīgi apsvēruši. Protams, teorētiski ministrs var nepieņemt ierēdņu padomus, bet, lai tā rīkotos, ir vajadzīga liela drosmē.

Lūk, piemērs.

MINISTRIS: — No jūsu ziņojuma izriet, ka šī projekta finansēšanai varētu atvēlēt desmit, piecus, divus vai tikai vienu miljonu sterliņu mārciņu. Bet es redzu, ka jūs pats esat noskanots par labu desmit miljoniem, vai ne?

IERĒDNIS: — Jums taisnība, ministra kungs. Es uzskatu, ka argumenti par labu šim variantam ir ļoti pārliecinoši.

MINISTRIS: — Diemžēl, mani tie nepārliecina. Pēc manām domām nav jātērē ne desmit, ne pieci, ne divi, ne arī viens miljons. Mums no šī projekta vispār jāatsakās, tas ir jāaizmirst, jāizmet, jāgriibat, jāaprok uz visiem laikiem. Ne pēns!

IERĒDNIS: — Ministra kungs, uzdrošinos piebilst, ka tā rīkoties būtu nesaprātīgi, pat riskantu...

MINISTRIS: — Kāpēc? Vai tad mums nav jātaupa līdzekļi?

IERĒDNIS: — Protams, tas ir mūsu kopīgais uzdevums. Taču taupīt, kā zināms, var visādi. Un šajā gadījumā ļoti nopietni apsvērumi liek domāt, ka jūsu lēmums izraisīs politisku eksploziju.

MINISTRIS: — Vai tas varētu būt?

IERĒDNIS: — Bez šaubām. Atklāti sakot, tā gan nav mana dārišana, bet nav grūti paredzēt, ka šai sakarā cietīs dažu personu reputācija. Vai tad nav piedzīvots, ka viena otra daudzsoļoša politiska karjera sabrukusi sīkumu dēļ...

MINISTRIS (pēc ilgas pauzes): — Tātad jūs domājat, ka mums jāsaģrabina vēl desmit miljoni?

IERĒDNIS: — Jā, ministra kungs, tāds ir mans objektīvais viedoklis.

MINISTRIS: — Labs ir, tā arī darīsim.

IERĒDNIS: — Tāredzīgs lēmums, ministra kungs. Ne velti es esmu kolēģiem teicis, ka mums jau sen nav bijis īsta ministra.

(No žurn. «Za rubežom»)

— MĒS SAVĀ RAJONĀ ESAM PĀRGĀJUSI UZ JAUNĀM, PROGRESĪVĀM DARBA METODĒM.

V. ZAKS

A. POTEMKOYSKIS,
polu rakstnieks

KONTRASTI

Dzejnieks Košons uzaicināja mūs pie sevis.
— Ejam, — viņš teica. — Varbūt atradīsies kāds pusstopiņš. Bumbulīte būs priecīga.

Bumbulīte jau gulēja, taču viņa tūlīt piecēlās, izvilka no vēdlozīņa savus rīta svārkus un to vietā iegrūda spilvenu.

— Bezpalčiks pagājušajā gadā izsita rūti, — dzejnieks paskaidroja. — Ja vēdlozīņu ar kaut ko neaizbāz, veik.

— Apsēdieties! — Bumbulīte uzaicināja.

— Pirmīt kāds, liekas, runāja par puslitru, — baronese atgādināja.

— Es runāju, — dzejnieks Košons teica un palūkojās zem skapja. — Kaut kur pudelītei vajadzēja būt.

— Pudele ir zābakā, — Bumbulīte pateica priekšā.

— Bet zābakā? — dzejnieks jautāja.

— Tualete, — Bumbulīte paskaidroja.

Košons sāka klāt galdu, taču viņam diez kā neveicās.

— Virtuvē nav šķivja, — viņš teica.

— Šķivis jau pāris dienas stāv uz balkona, — Bumbulīte mierīgi piezīmēja. — Tu baroji paņi Kropivnickas runci.

— Vai tu gadījumā nezini, kur ir galdauts? — Košons, atgriezies no balkona, jautāja.

— Zīnu, — Bumbulīte pasmaidīja. — Uz gāzes skaitītāja. Kasfē.

— Tur ir tavas māsas slēpošanas bikses, — Košons sacīja.

— Bet zem biksēm ir galdauts, — Bumbulīte noteica un pacēla acis pret griestiem.

Dakšinas un nažus Košons arī nevarēja atrast, kamēr Bumbulīte neuzveda viņu uz pareizā ceļa. Letīti avīzē, tie gulēja zem skapja.

— Man nepatīk, ja virtuvē ir netīri galda piederumi, — Bumbulīte paskaidroja. — Bet Košons ir slaisis: viņam nav laika mājas darbiem.

Kad vakariņas bija gatavas, Košonam pietrūka papirosu.

— Tu tos noliki uz caurules zem izlietnes, — Bumbulīte atgādināja.

Košons četrpārus palīda zem izlietnes un atrada paciņu «Sport».

Sieva, kas zina, kur mājās šis un tas atrodams, ir zelta vērtā. Zēl tikai, ka viņai gadījies tāds neorganizēts tips kā dzejnieks Košons.

(«Szipilki», Varšava)

— MĪĻĀ, CIK PIE TEVIS IR MĀJIĢI

TE PIENĀCA KINDZULIS

Jumīkis savam macceklim pārmeta:
— Ar mēli caurumu jumtā neaizlāpīsi!
Te pienāca Kindzulis un teica:
— Ja tā būs namu pārvaldnieka mēle — aizlāpīsi.

Sociologs izprašā taksometra šoferi:

— Jums gadās vest visdažādāko specialitāšu pārstāvjus. Kuri visbiežāk izmanto jūsu pakalpojumus!
Te pienāca Kindzulis un teica:
— Dzērāji!

— Iesniedzu tiesā ļaullības šķiršanas pieteikumu.

— Kāpēc!
— Sieva jau sešus mēnešus ar mani nerunā.

Te pienāca Kindzulis un teica:
— Padomā labil Kur tu otru tādu atrādīsi!

Divi padzīvojuši pilsoņi ļoti uztraucas par jaunās paaudzes nākotni.

— Kas notiks ar mūsu bērniem!
Te pienāca Kindzulis un teica:
— Jūsu vecumā arī viņi uztrauksies par jaunās paaudzes nākotni.

— VAI TAD TĀ ARĪ PAMETĪSIET!
— ZĀĢĒJIET JUMTĀ!

N. Zvirbulis

PAR KO SMEJAS ĀRZEMĒS

— Vai tu vari iedomāties! Es vakar mēģināju noskūpstīt meiteni, bet viņa tūlīt sāka saukt palīgā policistu.
— Un tu vēl sūrojies! Manējā, piemēram, tūlīt pasauca mācītāju ...

— Jūs teicāt, ka mana stāsta beigās nekur nederot. Kāpēc!
— Tās atrodas pārāk tālu no sākuma.

— Šķiet, viņi nav visai laimīgi. Bieži strīdas ...
— Nē, vispār tā ir laba ģimene. Strīdas tikai par to, kurš kuru ir padarījis laimīgu.

— Gribēju paziņot jums, direktora kungs, ka es vakar apprecējos.
— Lieliski! Apsveicu. Es ļoti augstu

vērtēju precējušos darbiniekus. Viņi labprāt paliek kantorī arī pēc darba laika.

Policijā zvina telefons:
— Te runā no Millera dzīvokļa. Tūlīt sūtiet šurp patrulju! Istabā ir iekļuvis kaķis.
— Nedzeniet jokus! — atbild dežurants.

— Es nejokoju. Tūlīt sūtiet šurp patrulju, lekams nav notikusi slepkavība. Runā Millera papagaiļi.

Šoferis uzbraucis virsū resnam vīrietim.

— Vai jūs nevarējāt apbraukt man apkārtni! — cietušais rūc.
— Atvainojiet, — skumīgi saka šoferis. — Es nebiju drošs, ka man pietiks benzīna.

— PACEL UZRĀKSTU AUGSTĀK, LAI REDZ, KA TĀS TIESĀM IR EGLĪTES.
M. Berman

Tā esot gadījies

Amerikāņu fizikis Hols, vēl būdams students, izdarīja svarīgu atklājumu. Par efektu, kas nosaukts viņa vārdā, rakstīts visās mācību grāmatās. Dažus gadus vēlāk Holu uzaicināja ierasties kādā fiziku konferencē, kur daudzi viņam jautāja:

— Sakiet, vai jūs neesat vecā Hola radnieks!
Uz šo jautājumu pazīstamais fizikis bija spiests katru reizi atbildēt:
— Nē, es pats esmu vecais Hols.

Bernarda Sova panākumi dramaturģijā pamudināja arī vienu otru diletantu ķerties pie spalvas. Reiz Sovs asiem vārdiem nokritizēja kāda lorda lugu, uz ko aizvainotais aristokrāts viņam atbildēja:

— Jūs nonievājāt manu lugu aiz skaudības, jo nevarat ciest sev blakus falantus. Bet neaizmirstiet, ka starp mani un jums ir liela atšķirība. Jūs rakstāt naudas, bet es — goda dēļ.

— Pievienojos jūsu domām, — smaidīdams sacīja Sovs. — Katrs no mums pūlas nopelnīt to, kā viņam nav.

Kādās viesībās apsprieda sieviešu noslēpumus. Sarunā piedalījās arī Onorē de Balzaks.

— Tas ir apbrīnojami, kā jūs protat ielūkoties mūsu sirdz dzīlēs! — iesaucās viena no viesību dalībniecēm.

— Jā, — atbildēja rakstnieks, — es tiešām spēju uzminēt jebkuras sievietes noslēpumus. Ja vēlaties, izstāstīšu arī jūšējo.

Dāma nosarka un pačukstēja:
— Ja esat nolēmis to darīt, Balzaka kungs, lūdzu, nerunājiet tik skaļi.

Reiz Alberts Einšteins daudzas stundas diskutēja ar studentiem par dzīvības izcelsanos. Diskusiju viņš nobeidza ar vārdiem:

— Ja tipogrāfijā sprādziena rezultātā varētu rasties gatava vārdnīca, tad varētu pienemt, ka arī dzīvība radusies nejauši.

— BEZ EGLĪTES NAV NEKĀDS JAUNGADS.

T. Sergijenko

KAS GAN VIŠS NEHOTĒK PASAULĒ

Parīzes kulināre Tepo kundze savus panākumus pavārmākslā izskaidro šādi:

— Es lielāko Ņesu izmantoju pavāru grāmatas, kas sarakstītas man nezināmās valodās. Edeņi, kuri izgatavoti pēc šo grāmatu receptēm, parasti ir visgaršīgākie ...

Amsterdāmā demonstrēta amerikāņu mūzikas mašīna «Natonia». Šīs tehnikas «brīnums» dod iespēju deviņās Bēthovena simfonijas atskaņot divpadsmit minūtēs.

Mēnešiem ilgi franču students Zans Luvjē ceļoja pa Eiropu ar pasi, ko

rotāja kāda suņa fotogrāfija. Kad beidzot šo faktu atklāja, robežsargi fainojās:

— Vai kāds brīnums, ka nepievēršām uzmanību suņa fotogrāfijai? Daudziem jauniešiem tagad ir tikpat garas un pinkainas krēpes.

Sanpaulā [Brazīlijā] notika pilsētas valdes vēlēšanas. Kāda rajona iedzīvotājs balsošanas bijetenā ierakstīja

vārdu Riko, motivējot savu rīcību ar to, ka Riko esot daudz enerģiskāks par citiem kandidātiem un, galvenais, — nepiekukulojams.

Kā vēlāk noskaidrojās, Riko ir nilzirgs, kas mīt šīs pilsētas zooloģiskajā dārzā.

Zaks Garnjē, kas ilgus gadus demonstrēja savu lielisko atmiņu daudzās Francijas cirkos un televīzijā, tagad nolēmis izbeigt mākslinieka gaitas. Viņa atmiņa pēdējā laikā esot kļuvusi krietni vājāka un sakarā ar to Garnjē piedzīvojis lielas nepatīkšanas. Sieva līdz šim nevarot piedot, ka viņš aizmirsis viņu apsveikt kāzu dienā.

Losandželosas [ASV] mācītājam Džerietam Barefam par braukšanu ar neapjautu ātrumu tiesa piesprieda divus mēnešus spriedēros runāt par to, cik bīstami ir neievērot ielu satiksmes noteikumus.

Trīsdesmit četrus gadus vecais Klods Bebrē ieradies pie kāda Parīzes psihiatra un lūdzis pārtraukt Bebrē kundzes ārstēšanu. Norādīdams

uz vairākām skrāpējuma brūcēm un zilu aci, vīrs piezīmējis:

— Esmu pārliecināts, ka mana sieva tagad pilnīgi atbrīvojusies no mazvērtības sajūtas.

Jaunu pasaules rekordu uzstādījis Losandželosas [ASV] iedzīvotājs Džeimss Seigers. Vienas diennakts laikā viņš paspiedis roku 13 000 cilvēkiem, tādējādi pārspējot Velsas iedzīvotāju Larsu Dausonu, kas divdesmit četrus stundu laikā paspiedis roku tikai 12 500 cilvēkiem.

Lesteras [Anglijā] pasta nodāja izteica rājenu pastniekam Viktoram

Pauvalam, kas pasta somā kopā ar vēstulēm nēsājis savu sešus mēnešus veco meitu Elizabeti.

— Svaigs gaiss viņai nāk tikai par labu, — tēvs taisnojās.

Šo iebildumu pasta administrācija tomēr neņēma vērā, jo daudzi adresāti bija sūdzējušies, ka pēdējā laikā saņēmuši aizdomīgi slapjas vēstules.

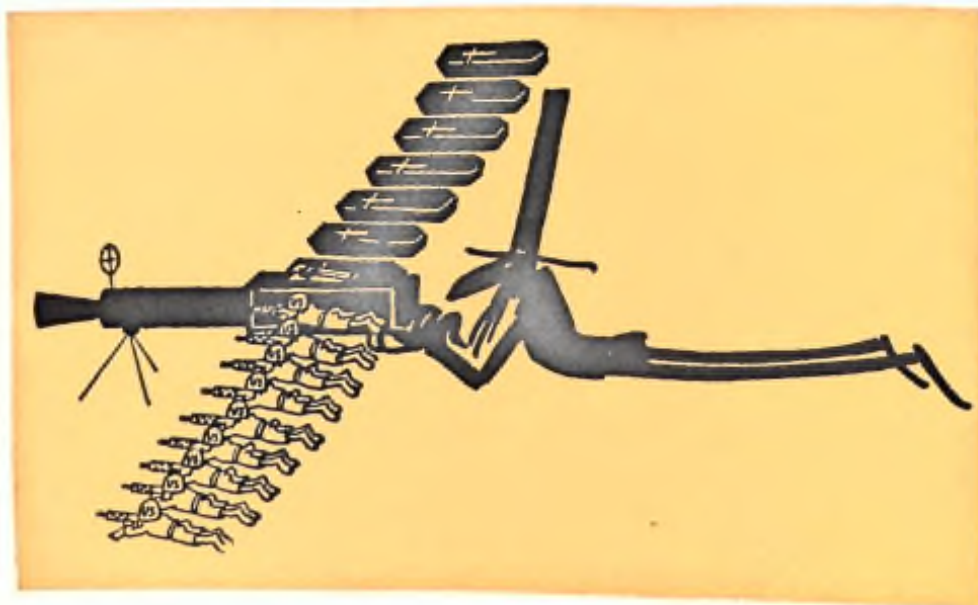
Kāds Lielbritānijas apakšnama loceklis debašu laikā bija aizmidzis un nokritis uz grīdas. Šis notikums izraisīja diskusiju par to, vai parlamenta deputāts drīkst gulēt sēžu laikā. Spī-

kers paskaidroja, ka gulēt parlamentā neesot aizliegts, it īpaši, ja gulētājs neceļot troksni.

Katānijā [Mālijā] kāds precību starpniecības birojs sevi reklamē ar šādiem vārdiem: «Ista mīla savu degsmi nezaudē arī pie 30°C ēnā.»

Kāds Vašingtonas sieviešu žurnāls saņēma šādu lasītājas vēstuli: «Harijs Prinss lūdza mani apprecēties ar viņu pagājušā mēneša pēdējā sestdienā. Es ieradās dzimtsarakstu nodaļā, bet viņš nē. Vai jūs ticat, ka viņam bijuši nopietni nodomi!»

DIENVIDAUSTRUMĀZIJĀ BEZ PĀRMAIŅĀM

B. Džeyva
[«Strēna», Sofija]

Pa „Dadzā” materiālu pēdām

Š. g. 18. numura «Dadzis» mēģināja izvilkt akā iekritušu solījumu.

Kā izriet no Talsu rajona Izpildu komitejas priekšsēdētāja b. Roņa atbildes, solījums tagad no akas esot izvilkt. Valdemārpilī ierīkoti vairāki ūdens ņemšanas punkti un ūdensvads kilometra garumā.

Par Rēzeknes nogurušajiem taksistiem, kas atteicās vest pasažierus, «Dadzis» bēdējās 19. numurā.

Autotransporta ražošanas pārvaldes priekšnieka vietnieks b. Pospelovs paskaidro, ka vainīgie taksometru vadītāji brīdināti turpmāk līdzīgas nelikumības nepieļaut.

«Dadzis» uzskata, ka to viņiem vajadzēja zināt arī bez brīdināšanas.

ĀRZEMI HUMORS

BTA • JEZ • THE
NEW YORKER • PARIS
MATCH • PAVLIHA •
PUNCH • STERN

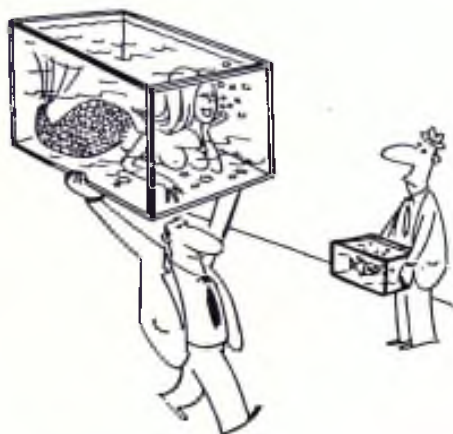
— Nekādu lešanu uz darbu, nekādu rūpju. Jums nepieciešams pilnīgs mājas miegs!

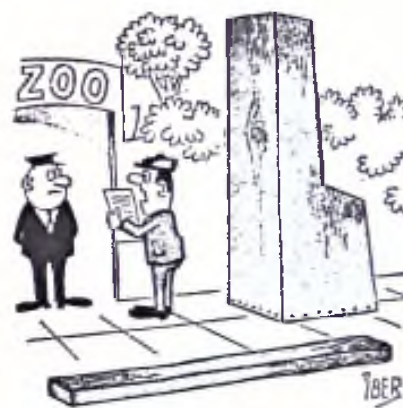
Kungiem un kalpēm.

Bez vārdiem.

Bez vārdiem.

— Parakšieties, lūdzu, esmu atvedis divas čūskas un žiraili.

— Tu tā nelucinātu asti, ja prastu lasīt...

— Pātiesību sākot, es vairs neredzu nekādu pamatu, lai man būtu jāatdod savs vieta sievieteim.

Журнал
сатиры и юмора
«ДАДЭИС»
[«Чарлолози»]
Выходит 2 раза в месяц
на латышском языке
№ 24 [336], 1970

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), Pēteris Eteris, Zanis Grīva, Z. Haskins, M. Līmane (atb. sekretāre), I. Livšics (galv. red. vietnieks), V. Mihailovs, H. Rukšāns, E. Rusmanis (māksl. redaktors). Tehniskā redaktore E. Ķirule. Izdevējs LKP CK Laikrakstu un žurnālu izdevniecība, Laikraksta «Cīņa» izdevums. Sērijas un humora žurnāls. Iznāk 2 reizes mēnesī. Redakcijas adrese: Rīgā, Valņu ielā 2. Tālruni: atb. sekretāram 22-07-61, vēstuļu nodaļai 22-18-28. Iespiests Latvijas PSR Ministru Padomes Preses komitejas Rīgas Paraugtipogrāfijā Vienības gatvē 11. Materiāli nodoti salikšanai 1970. gada 24. novembrī. Parakstīts iespiešanai 1970. gada 8. decembrī. JT 00389. Pasūt. Nr. 11171. Papīra formāts 70×108/8. 3,81 izd. loksnes; 2,8 uzsk. iespiedi. Mefiens 73 000. Manuskriptus atpakaļ neizsūniedz.

